

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

Warszawa, 14 września 2023 r.

DIH-3.707.66.2023.MB

„informacje prawnie chronione oznaczono [xxx]”

DECYZJA DIH-3.87.2023

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2023 r. poz. 775, z późn. zm.), art. 1 ust. 3 oraz art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1706, z późn. zm.) oraz art. 91 pkt 22 art. 91 pkt 25 oraz art. 91 pkt 26 lit. d) ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużyтым sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz. U. z 2022 r. poz. 1622), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w przedmiocie odwołania od decyzji Podkarpackiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z 6 czerwca 2023 r. (DT.8361.9.2023), na mocy której przedsiębiorcy Hurtownie Elektryczne KOPEL Sp. z o.o. z siedzibą w Toruniu, wymierzono karę pieniężną w wysokości 10 000 zł (słownie: dziesięć tysięcy złotych) z tytułu niedopełnienia obowiązków wynikających z:

- art. 37 ust. 1 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużyтым sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz. U. z 2022 r. poz. 1622), z uwagi na nieodebranie nieodpłatnie zużytego sprzętu w punkcie sprzedaży - przy zakupie sprzętu tego samego rodzaju co oddawany i pełnił te same funkcje co sprzęt sprzedawany;
- art. 37 ust. 4 ww. ustawy, z uwagi na nieumieszczenie w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży należącym do strony informacji w zakresie, o którym mowa w art. 37 ust. 2 ustawy, tj. nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w miejscu dostawy tego sprzętu, o ile ten sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt dostarczony przez kontrolowanego (art. 37 ust. 2 ww. ustawy);
- art. 39 pkt 3 ww. ustawy z uwagi na udostępnienie na rynku 1 rodzaju sprzętu, bez dołączonych do niego informacji o których mowa w art. 13 ust. 1 ww. ustawy, tj. bez informacji mówiących o:
 - zakazie umieszczania zużytego sprzętu łącznie z innymi odpadami, wraz z wyjaśnieniem znaczenia oznakowania, o którym mowa w art. 14 ust. 1 ww. ustawy,
 - potencjalnych skutkach dla środowiska i zdrowia ludzi wynikających z obecności w sprzęcie niebezpiecznych: substancji, mieszanin oraz części składowych,

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

Uzasadnienie

W dniach 31 stycznia i 3 lutego 2023 r. inspektorzy reprezentujący Podkarpackiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej (zwanego dalej: „Podkarpackim WIIH”, „organem pierwszej instancji”), działając na podstawie upoważnienia DT.8361.9.2023

z 31 stycznia 2023 r., przeprowadzili kontrolę w sklepie należącym do przedsiębiorcy [xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx].

Zgodnie z art. 48 ust. 11 pkt 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2023 r. poz. 221, z późn. zm.), zwanej dalej: „Prawem przedsiębiorców”, nie zawiadomiono przedsiębiorcy o zamiarze wszczęcia kontroli, ponieważ kontrola została przeprowadzona na podstawie stosowanych bezpośrednio przepisów prawa Unii Europejskiej.

W wyniku podjętych działań kontrolnych inspektorzy stwierdzili, że w dniu kontroli w ofercie sklepu znajdował się sprzęt elektryczny i elektroniczny, a tym samym przedsiębiorca podlegał obowiązkom nałożonym na dystrybutora, określonym w art. 37 oraz art. 39 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz. U. z 2022r. poz. 1622, zwanej dalej: „ustawą o zużytym sprzęcie”).

W toku kontroli, sprawdzając przestrzeganie obowiązków dystrybutora wynikających z przepisów ustawy o zużytym sprzęcie, ustalono m.in., że ww. przedsiębiorca:

- wbrew przepisowi art. 37 ust. 1 ww. ustawy odmówił w punkcie sprzedaży odebrania (nieodpłatnie) zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstwa domowego, gdy sprzęt ten był tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt sprzedawany - strona odmówiła inspektorom przyjęcia zużytej świetlówki po tym jak inspektorzy w ramach zakupu kontrolnego kupili w kontrolowanym punkcie sprzedaży 2 sztuki świetlówek tego samego rodzaju co zużyta świetlówka;
- wbrew przepisowi art. 37 ust. 4 ww. ustawy nie umieścił w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży detalicznej informacji w zakresie, o którym mowa w art. 37 ust. 2 ww. ustawy,
- wbrew przepisowi art. 39 pkt 3 ww. ustawy udostępniał na rynku 1 rodzaj sprzętu elektrycznego, bez dołączonych do niego informacji o których mowa w art. 13 ust. 1 ww. ustawy, tj. bez informacji mówiących o:
 - zakazie umieszczania zużytego sprzętu łącznie z innymi odpadami, wraz z wyjaśnieniem znaczenia oznakowania, o którym mowa w art. 14 ust. 1 ww. ustawy,
 - potencjalnych skutkach dla środowiska i zdrowia ludzi wynikających z obecności w sprzęcie niebezpiecznych: substancji, mieszanin oraz części składowych.

W toku kontroli przedsiębiorca umieścił w widocznym miejscu informację wymaganą przepisami art. 37 ust. 2 ustawy o zużytym sprzęcie oraz dobrowolnie wycofał ze sprzedaży zakwestionowany sprzęt celem wyeliminowania nieprawidłowości.

Powyższe ustalenia udokumentowano w protokole kontroli DT.8361.9.2023 z 3 lutego 2023 r.

W oparciu o zebrany materiał dowodowy, na podstawie art. 61 § 4 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2023r. poz. 775 z późn. zm.) (zwanej dalej: „Kpa”), Podkarpacki WIIH pismem z 8 maja 2023 r., zawiadomił przedsiębiorcę o wszczęciu z urzędu, w oparciu o art. 61 § 1 Kpa postępowania administracyjnego w trybie art. 91 pkt 22, art. 91 pkt 25 oraz art. 91 pkt 26 lit. d) ustawy o zużytym sprzęcie. Jednocześnie poinformowano, że zgodnie z art. 10 § 1 oraz art. 73 i art. 79 § 2 Kpa w każdym stadium postępowania strona ma prawo czynnego udziału, wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów, wglądu do akt sprawy, sporządzania z nich notatek i odpisów, jak również brania udziału w przeprowadzeniu dowodu.

Strona pismem z dnia 18 maja 2023 r. potwierdziła zobowiązanie do przestrzegania wymagań art. 37 i art. 39 ustawy o zużyтым sprzęcie w punktach sprzedaży. Dodatkowo poinformowała, że w każdym punkcie sprzedaży wdrożono działania polegające na wywieszeniu informacji o treści przekazanej w załączniku pisma.

Dnia 6 czerwca 2023 r. Podkarpacki WIIH, na podstawie art. 91 ust. 22, art. 91 pkt 25 oraz art. 91 pkt 26 lit. d) ustawy o zużyтым sprzęcie oraz art. 104 § 1 Kpa wydał decyzję, na mocy której przedsiębiorcy wymierzono karę pieniężną w wysokości 10 000 zł (słownie: dziesięć tysięcy złotych) z tytułu niedopełnienia obowiązków wynikających z:

- art. 37 ust. 1 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużyтым sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz. U. z 2022 r. poz. 1622), z uwagi na nieodebranie nieodpłatnie zużytego sprzętu w punkcie sprzedaży - przy zakupie sprzętu tego samego rodzaju co oddawany i pełnił te same funkcje co sprzęt sprzedawany;
- art. 37 ust. 4 ww. ustawy, z uwagi na nieumieszczenie w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży należącym do strony informacji w zakresie, o którym mowa w art. 37 ust. 2 ustawy, tj. w zakresie; nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w miejscu dostawy tego sprzętu, o ile ten sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt dostarczony przez kontrolowanego (art. 37 ust. 2 ww. ustawy);
- art. 39 pkt 3 ww. ustawy z uwagi na udostępnienie na rynku 1 rodzaju sprzętu, bez dołączonych do niego informacji o których mowa w art. 13 ust. 1 ww. ustawy, tj. bez informacji mówiących o:
 - zakazie umieszczania zużytego sprzętu łącznie z innymi odpadami, wraz z wyjaśnieniem znaczenia oznakowania, o którym mowa w art. 14 ust. 1 ww. ustawy,
 - potencjalnych skutkach dla środowiska i zdrowia ludzi wynikających z obecności w sprzęcie niebezpiecznych: substancji, mieszanin oraz części składowych.

Dnia 12 lipca 2023 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (zwany dalej: „Prezesem UOKiK” albo „organem drugiej instancji”) otrzymał za pośrednictwem Podkarpackiego WIIH odwołanie od ww. decyzji. Strona w odwołaniu wniosła o:

- 1) uchylenie decyzji w całości przez organ pierwszej instancji, na podstawie art. 132 § 1 Kpa i:
 - a. umorzenie postępowania co do naruszenia art. 37 ust. 1 ustawy o zużyтым sprzęcie, na podstawie art. 105 § 1 Kpa,
 - b. odstąpienie od wymierzenia kary pieniężnej, na podstawie art. 189f § 1 pkt 1 albo § 2 Kpa, co do naruszeń art. 37 ust. 4 i art. 39 pkt 3 ustawy o zużyтым sprzęcie;

ewentualnie:

- 2) uchylenie decyzji w całości przez organ pierwszej instancji, na podstawie art. 132 § 1 Kpa i odstąpienie od wymierzenia kary pieniężnej za wszystkie naruszenia stwierdzone w decyzji, na podstawie art. 189f § 1 pkt 1 albo § 2 Kpa,

a w przypadku odmowy uznania przez organ pierwszej instancji, że odwołanie zasługuje na uwzględnienie:

- 3) uchylenie decyzji przez organ drugiej instancji na podstawie art. 138 § 1 pkt 2 Kpa i:
 - a. umorzenie postępowania co do naruszenia art. 37 ust. 1 ustawy o zużyтым sprzęcie,

- b. odstąpienie od wymierzenia kary pieniężnej, na podstawie art. 189f § 1 pkt 1 albo § 2 Kpa, co do naruszeń art. 37 ust. 4 i art. 39 pkt 3 ustawy o zużytym sprzęcie,

ewentualnie:

- 4) uchylenie decyzji przez organ drugiej instancji i odstąpienie od wymierzenia kary pieniężnej za wszystkie naruszenia stwierdzone w decyzji, na podstawie art. 138 § 1 pkt 2 Kpa w związku z art. 189f § 1 pkt 1 lub § 2 Kpa,

ewentualnie:

- 5) uchylenie decyzji przez organ drugiej instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji, na podstawie art. 138 § 2 Kpa.

Pismem z 17 lipca 2023 r. Prezes UOKiK poinformował przedsiębiorcę o toczącym się postępowaniu administracyjnym w sprawie odwołania od ww. decyzji oraz o przysługującym mu prawie do zapoznania się z aktami sprawy i wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów. Strona nie skorzystała z przysługującego jej prawa.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił i stwierdził.

Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie tożsamej przedmiotowo i podmiotowo sprawy administracyjnej w granicach wyznaczonych rozstrzygnięciem decyzji organu pierwszej instancji. W toku postępowania organ odwoławczy dokonuje oceny, czy odwołanie strony postępowania jest uzasadnione oraz sprawdza, czy wydana decyzja była prawidłowa.

Stosownie do art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1706, z późn. zm.) - dalej jako „ustawa o Inspekcji Handlowej”, w sprawach związanych z wykonywaniem zadań i kompetencji Inspekcji, organem właściwym jest wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej. Prezes UOKiK jest organem wyższego stopnia i w związku z powyższym, w ramach nadzoru, jest uprawniony do przeprowadzenia niniejszego postępowania.

Do zadań Inspekcji Handlowej, zgodnie z art. 87 ustawy o zużytym sprzęcie, należy kontrola przestrzegania przez dystrybutorów przepisów art. 37 i art. 39 ww. ustawy. Przepis wskazuje przy tym, że kontrola ta jest przeprowadzona na podstawie ustawy o Inspekcji Handlowej.

Na podstawie art. 37 ust. 1 ustawy o zużytym sprzęcie dystrybutor obowiązany jest do nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w punkcie sprzedaży, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt sprzedawany.

Zgodnie z art. 91 pkt 22 ustawy o zużytym sprzęcie administracyjnej karze pieniężnej podlega ten kto wbrew przepisowi art. 37 ust. 1 ww. ustawy nie odbiera nieodpłatnie zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w punkcie sprzedaży. Wysokość administracyjnej kary pieniężnej w przypadku, o którym mowa powyżej, stosownie do art. 92 pkt 5 ww. ustawy, wynosi od 5 000 zł do 500 000 zł.

Art. 37 ust. 4 ustawy o zużytym sprzęcie wskazuje, że dystrybutor jest obowiązany do umieszczenia w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o którym mowa m.in. w art. 37 ust. 1-3 ww. ustawy, wskazujących że:

- 1) dystrybutor obowiązany jest do nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w punkcie sprzedaży, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt sprzedawany;
- 2) dystrybutor dostarczając nabywcy sprzęt przeznaczony dla gospodarstw domowych, obowiązany jest do nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w miejscu dostawy tego sprzętu, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt dostarczony;
- 3) dystrybutor prowadzący jednostkę handlu detalicznego o powierzchni sprzedaży w rozumieniu art. 2 pkt 19 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym wynoszącej co najmniej 400 m² poświęconej sprzedaży sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych, jest obowiązany do nieodpłatnego przyjęcia w tej jednostce lub w bezpośredniej bliskości zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych, którego żaden z zewnętrznych wymiarów nie przekracza 25 cm, bez konieczności zakupu nowego sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych.

Zgodnie z art. 91 pkt 25 ustawy o zużyтым sprzęcie, administracyjnej karze pieniężnej, podlega ten kto wbrew przepisom art. 37 ust. 4 nie umieszcza w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o którym mowa w art. 37 ust. 1-3 ww. ustawy. Wysokość administracyjnej kary pieniężnej w przypadku, o którym mowa powyżej, stosownie do art. 92 pkt 6 ww. ustawy, wynosi od 5 000 zł do 300 000 zł.

Dodatkowo należy zwrócić uwagę na przepisy art. 39 ustawy o zużyтым sprzęcie, zgodnie z którym dystrybutor jest obowiązany do:

- 1) udostępniania na rynku wyłącznie sprzętu:
 - a) wprowadzonego do obrotu przez wprowadzającego sprzęt wpisanego do rejestru lub pochodzącego od producenta, który wyznaczył autoryzowanego przedstawiciela wpisanego do rejestru,
 - b) oznakowanego zgodnie z art. 14 ust. 1;
- 2) umieszczenia w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu, a w przypadku udostępniania na rynku sprzętu za pomocą środków porozumiewania się na odległość - do przekazania tych informacji w sposób umożliwiający zapoznanie się z nimi, w szczególności na stronie internetowej lub w formie komunikatu;
- 3) udostępniania na rynku sprzętu wraz z dołączoną do niego informacją, o której mowa w art. 13 ust. 1, w przypadku sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych.

Zgodnie z art. 91 pkt 26 ustawy o zużyтым sprzęcie, administracyjnej karze pieniężnej podlega ten, kto nie wykonuje obowiązków o których mowa w art. 39. Wysokość administracyjnej kary pieniężnej w tym przypadku, stosownie do art. 92 pkt 5 ustawy o zużyтым sprzęcie, wynosi od 5 000 zł do 500 000 zł.

Przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej uwzględnia się stopień szkodliwości naruszenia, rodzaj, zakres i okres trwania naruszenia oraz dotychczasową działalność podmiotu (art. 93 ust. 3 ww. ustawy).

Zgodnie z art. 93 ust. 5 ustawy o zużyтым sprzęcie w przypadku stwierdzenia w czasie jednego postępowania kilku naruszeń wyczerpujących znamiona naruszeń określonych

w art. 91 ww. ustawy orzeka się jedną karę za wszystkie naruszenia, której wysokość nie może przekraczać najwyższej kary przewidzianej za dane naruszenia.

Po przeprowadzeniu analizy zebranych materiałów z kontroli oraz postępowania administracyjnego, Prezes UOKiK stwierdza, że ustalenia kontroli przeprowadzonej przez Podkarpackiego WIIH dały podstawę do stwierdzenia, że przedsiębiorca nie wykonał ciążących na nim obowiązków wskazanych w:

- art. 37 ust. 1 ww. ustawy tj. odmówił w punkcie sprzedaży odebrania (nieodpłatnie) zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych, gdy sprzęt ten był tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt sprzedawany,
- art. 37 ust. 4 ww. ustawy tj. nie umieścił w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży detalicznej informacji w zakresie, o którym mowa w art. 37 ust. 2 ww. ustawy,
- art. 39 pkt 3 ww. ustawy tj. udostępniał na rynku 1 rodzaj sprzętu, bez dołączonych do niego informacji o których mowa w art. 13 ust. 1 ww. ustawy, tj. bez informacji mówiących o:
 - zakazie umieszczania zużytego sprzętu łącznie z innymi odpadami, wraz z wyjaśnieniem znaczenia oznakowania, o którym mowa w art. 14 ust. 1 ww. ustawy,
 - potencjalnych skutkach dla środowiska i zdrowia ludzi wynikających z obecności w sprzęcie niebezpiecznych: substancji, mieszanin oraz części składowych.

Powyższe dało podstawę do wymierzenia kary pieniężnej w oparciu o art. 91 pkt 22, pkt 25 oraz pkt 26 lit. d) ustawy o zużytym sprzęcie oraz art. 104 Kpa. Tym samym działania Podkarpackiego WIIH były zgodne z prawem i decyzja została wydana w sposób prawidłowy.

W złożonym odwołaniu strona zarzuciła Podkarpackiemu WIIH naruszenie art. 10 Kpa w związku z art. 81 Kpa przez uniemożliwienie stronie wypowiedzenia się co do zebranych przez organ pierwszej instancji dowodów oraz materiałów przed wydaniem decyzji, skutkiem czego strona nie zgłosiła dowodów służących wykazaniu tego, że zapewnia konsumentom możliwość nieodpłatnego oddania zużytego sprzętu tego samego rodzaju i pełniącego te same funkcje, co sprzęt zakupiony (np. dowodu z zeznań świadków), a organ wymierzył jej karę pieniężną za naruszenie art. 37 ust. 1 ustawy o zużytym sprzęcie i to w kwocie wyższej, niż minimalna kara pieniężna możliwa do wymierzenia stronie za stwierdzone naruszenia.

Odnosząc się do powyższych zarzutów Prezes UOKiK zwraca uwagę, że w art. 10 § 1 Kpa została zawarta zasada czynnego udziału strony w postępowaniu. Zgodnie z nim, organy administracji publicznej obowiązane są zapewnić stronom czynny udział w każdym stadium postępowania, a przed wydaniem decyzji umożliwić im wypowiedzenie się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Natomiast zgodnie z art. 81 Kpa, okoliczność faktyczna może być uznana za udowodnioną, jeżeli strona miała możliwość wypowiedzenia się co do przeprowadzonych dowodów, chyba że zachodzą okoliczności, o których mowa w art. 10 § 2 Kpa.

W przedmiotowej sprawie jest rzeczą bezsporną, iż prowadzący postępowanie Podkarpacki WIIH nie zawiadomił strony odrębnym pismem o zakończeniu postępowania dowodowego bezpośrednio przed wydaniem decyzji z 6 czerwca 2023 r. (DT.8361.9.2023).

Należy zwrócić uwagę, że art. 81 Kpa gwarantuje stronie prawo do wypowiedzenia się co do przeprowadzonych dowodów, jednak nie wskazuje, kiedy to wypowiedzenie się ma nastąpić. Tak więc dla uznania danej okoliczności za udowodnioną nie ma znaczenia moment, w którym strona wypowiedziała się co do przeprowadzonych dowodów lub miała możliwość

wypowiedzenia się, byłe było to przed wydaniem decyzji, oraz to, czy strona miała możliwość wypowiedzenia się co do przeprowadzonych (pojedynczych) dowodów, czy też wypowiedziała się co do całokształtu zebranego w sprawie materiału dowodowego, byłe miała możliwość wypowiedzenia się co do wszystkich dowodów, na podstawie których ustalono istotne dla sprawy okoliczności faktyczne.

W przedmiotowej sprawie w wyniku ustaleń kontroli, która została przeprowadzona w dniach 31 stycznia i 3 lutego 2023 r. 8 maja 2023 r. zostało wszczęte przez Podkarpackiego WIIH postępowanie administracyjne. Organ pierwszej instancji zawiadamiając stronę (pismo z dnia 8 maja 2023 r. DT.8361.9.2023) o wszczęciu postępowania administracyjnego pouczył ją również o prawie do czynnego udziału w postępowaniu oraz wypowiedzenia się co do zebranych dowodów, a także złożenia wyjaśnień. Pouczona o tych prawach strona z nich nie skorzystała. Żadnych innych dowodów w trakcie postępowania organ administracyjny nie przeprowadził, ponieważ w jego opinii nie zachodziła taka potrzeba. Strona jedynie w odpowiedzi na wystąpienie pokontrolne skierowała do Podkarpackiego WIIH pismo z 18 maja 2023 r., w którym potwierdziła zobowiązanie do przestrzegania wymagań art. 37 i art. 39 ustawy o zużytym sprzęcie w punktach sprzedaży oraz poinformowała, że w każdym punkcie sprzedaży wdrożono działania polegające na wywieszeniu informacji o treści przekazanej w załączniku pisma. Tym samym, należy uznać, że stronie znane były dowody w sprawie, gdyż zapoznała się z nimi w czasie postępowania kontrolnego lub je sama wytworzyła. Mogła się z nimi także zapoznać w trakcie postępowania administracyjnego, o czym została pouczona w piśmie z 8 maja 2023 r. DT.8361.9.2023 informującym ją o wszczęciu postępowania. Jednakże do 6 czerwca 2023 r., to jest do dnia wydania decyzji, strona nie podjęła żadnych czynności w tym zakresie.

Biorąc powyższe pod uwagę organ drugiej instancji uznał, że postępowanie wyjaśniające prowadzone było przez Podkarpackiego WIIH prawidłowo. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gdańsku w wyroku z dnia 27 kwietnia 2017 r. sygn. akt III SA/Gd 228/17 stwierdził, że prawidłowo przeprowadzone postępowanie wyjaśniające wymaga, by materiał dowodowy na podstawie którego rozpatrywana jest sprawa był w aktach postępowania oraz by strona miała możliwość zapoznania się z całym materiałem dowodowym i wyrażenia swojego stanowiska w sprawie. Z kolei zgodnie z wyrokiem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 7 kwietnia 2021 r. sygn. akt I SA/Wa 2288/20, nałożenie na organy prowadzące postępowanie administracyjne obowiązku wyczerpującego zebrania i rozpatrzenia całego materiału dowodowego nie zwalnia strony postępowania od współudziału w realizacji tego obowiązku. Dotyczy to zwłaszcza sytuacji, gdy nieudowodnienie określonych okoliczności faktycznych może prowadzić do rezultatów niekorzystnych dla strony.

Tym samym zarzut naruszenia art. 10 Kpa przez uniemożliwienie stronie wypowiedzenia się co do zebranych dowodów, a także uniemożliwienie jej przedstawienia dowodów w sprawie Prezes UOKiK uznaje za niezasadny, gdyż Podkarpacki WIIH wszczynając postępowanie administracyjne dysponował już dowodami umożliwiającymi wydanie decyzji w przedmiotowej sprawie, a zawiadamiając stronę o wszczęciu postępowania pouczył ją o prawie czynnego udziału w postępowaniu, w tym o prawie zapoznania się z aktami sprawy oraz wypowiedzenia się, co do zebranych dowodów i przedstawienia swoich, natomiast strona poinformowana o przysługujących jej prawach nie skorzystała z nich.

Ponadto Prezes UOKiK podkreśla, że strona nie wskazała w sposób jednoznaczny przeprowadzenia jakich konkretnie dowodów się domaga, poprzestając na ogólnym stwierdzeniu przeprowadzeniu dowodu z przesłuchania świadków. Natomiast w uzasadnieniu

odwołania zasugerowała, iż organ pierwszej instancji mógł jeszcze podjąć dodatkowe czynności dowodowe, to jest przesłuchać świadków - pracowników (nie tylko tych biorących udział w kontroli).

Zarzut naruszenia przepisu art. 10 § 1 Kpa przez niezawiadomienie strony o zebraniu materiału dowodowego i możliwości składania wniosków może odnieść skutek wówczas, gdy stawiająca go strona wykaże, że zarzucane uchybienie uniemożliwiło jej dokonanie konkretnych czynności procesowych (wyrok NSA z 18.05.2006 r., II OSK 831/05, ONSAiWSA 2006/6, poz. 157), np. że „niewydanie i nedoręczenie jej zawiadomienia, o którym mowa przed wydaniem decyzji, uniemożliwiło jej na przykład zgłoszenie wniosków dowodowych o przesłuchanie w charakterze świadka danej osoby” (postanowienie NSA z 22.03.2012 r., II GSK 431/12, LEX nr 1145527). Podobnie w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi z dnia 10 maja 2023 r. sygn. I SA/Łd 65/23, w uzasadnieniu którego Sąd stwierdził: „Zauważyć należy, że utrwalony w orzecznictwie jest pogląd, iż zarzut naruszenia przepisu art. 10 § 1 Kpa może odnieść skutek wówczas, gdy zostanie wykazane, że to uchybienie uniemożliwiło stronie dokonanie konkretnych czynności procesowych (por. m. in. postanowienie NSA z 22 marca 2012 r., sygn. akt 11 GSK 431/12, LEX nr 1143527; wyrok NSA z 18 maja 2006 r., sygn. akt II OSK 831/05, ONSA WSA 2006/6, poz. 157).”

Prezes UOKiK zwraca uwagę, że Podkarpacki WIIH nałożył na stronę karę m.in. na podstawie art. 91 pkt 22 ustawy o użytym sprzęcie w związku z naruszeniem art. 37 ust. 1 ww. ustawy. Naruszenie to dotyczyło konkretnej sytuacji i polegało na odmowie nieodpłatnego odebrania zużytej świetlówki, podczas gdy w ramach zakupu kontrolnego sprawdzającego rzetelność obsługi, inspektorzy zakupili wcześniej w kontrolowanym punkcie sprzedaży 2 sztuki świetlówek tego samego rodzaju co zużyta świetlówka. Zostało to udokumentowane w protokole kontroli DT.8361.9.2023, do którego kontrolowany pouczony o takim prawie uwag nie wniósł. Ponieważ kara dotyczy konkretnego zdarzenia, brak jest w przedmiotowej sprawie podstaw do przesłuchiwania pracowników, szczególnie tych którzy w kontroli udziału nie brali, gdyż byłoby to bezprzedmiotowe.

Podkreślić należy, że strona w trakcie prowadzonego postępowania mogła wystąpić z wnioskiem o przeprowadzenie konkretnego dowodu, czego od dnia poinformowania o wszczęciu postępowania do dnia wydania decyzji jednak nie uczyniła. Z drugiej strony organ pierwszej instancji, w ocenie Prezesa UOKiK, słusznie uznał sprawę za dostatecznie wyjaśnioną na podstawie zebranego materiału dowodowego i na tej podstawie wydał zaskarżoną decyzję.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Krakowie w wyroku z dnia 29 marca 2023 r. sygn. II SA/Kr 50/23 (LEX nr 3559813) stwierdził: „Zaznaczyć trzeba, że realizując zasadę prawdy obiektywnej, na podstawie art. 7 i 77 Kpa, organ jest zobowiązany do wyczerpującego zebrania i rozpatrzenia całego materiału dowodowego. Podkreślić jednak trzeba, że postępowanie dowodowe nie jest celem samym w sobie, a przyjęta w postępowaniu administracyjnym zasada zupełności materiału dowodowego nie oznacza, że należy prowadzić postępowanie dowodowe nawet wówczas, gdy całokształt okoliczności ujawnionych w sprawie wystarcza do podjęcia rozstrzygnięcia (por. np. uzasadnienie do wyroku NSA z dnia 25 września 2020 r., sygn. IIGSK 795/18).” Należy także zwrócić uwagę na zawartą w art. 12 § 1 Kpa zasadę szybkości i prostoty postępowania, która stanowi, że organy administracji publicznej powinny działać w sprawie wnikliwie i szybko, posługując się możliwie najprostszymi środkami prowadzącymi do jej załatwienia.

Podkreślenia wymaga także fakt, iż stronie została wymierzona administracyjna kara pieniężna za odmowę przyjęcia zużytego sprzętu elektrycznego, świetlówki, podczas zakupu kontrolnego, a nie za uniemożliwienie wszystkim konsumentom oddania zużytego sprzętu. Nadto strona sama w swoim piśmie przyznaje, że przypadki odmowy przyjęcia zwrotu mogą występować w przypadku pracowników z krótkim okresem zatrudnienia.

Ponadto Prezes UOKiK zwraca uwagę, że organ pierwszej instancji w żadnym momencie nie neguje faktu podjęcia przez kontrolowanego działań naprawczych. Działania te zostały udokumentowane w treści protokołu kontroli DT.8361.9.2023 oraz w piśmie strony z 18 maja 2023 r. i zostały uwzględnione przy wydawaniu zaskarżonej decyzji.

Organ drugiej instancji stwierdza ponadto, że zarzut strony, że Podkarpacki WIIH wymierzył jej karę pieniężną za naruszenie art. 37 ust. 1 ustawy o zużytym sprzęcie i to w kwocie wyższej, niż minimalna kara pieniężna możliwa do wymierzenia stronie za stwierdzone naruszenia nie jest zasadne.

Należy podkreślić, że za naruszenie art. 37 ust. 4 albo art. 37 ust. 1-3 ustawy o zużytym sprzęcie wysokość administracyjnej kary pieniężnej, stosownie do art. 92 pkt 6 ww. ustawy, wynosi od 5 000 zł do 300 000 zł. Natomiast za naruszenie art. 39 wysokość administracyjnej kary pieniężnej, stosownie do art. 92 pkt 5 ustawy o zużytym sprzęcie, wynosi od 5 000 zł do 500 000 zł.

Wydając zaskarżoną decyzję Podkarpacki WIIH wymierzył przedsiębiorcy administracyjną karę pieniężną na podstawie art. 91 pkt 22, art. 91 pkt 25 oraz art. 91 pkt 26 lit. d) ustawy o zużytym sprzęcie za naruszenie art. 37 ust. 1 i ust. 4 oraz art. 39 pkt 3 ww. ustawy. Na podstawie art. 93 ust. 5 ww. ustawy orzekł jedną karę za wszystkie trzy naruszenia.

Podsumowując Prezes UOKiK uznał zarzut naruszenie art. 10 Kpa w związku z art. 81 Kpa za bezzasadny.

W odwołaniu strona zarzuciła ponadto Podkarpackiemu WIIH naruszenie:

- 189f § 1 pkt 1 Kpa przez nieodstąpienie od nałożenia kary pieniężnej na przedsiębiorcę, mimo że waga naruszeń była znikoma, a strona zapewnia konsumentom możliwość nieodpłatnego oddania zużytego sprzętu tego samego rodzaju i pełniącego te same funkcje, co sprzęt zakupiony oraz zaprzestała naruszenia:
 - art. 37 ust. 4 ustawy o zużytym sprzęcie w ten sposób, że zamieściła informację, o której mowa w art. 37 ust. 2 ww. ustawy jeszcze przed zakończeniem kontroli, co kontrolujący stwierdzili 3 lutego 2023 r. (dzień zakończenia kontroli),
 - art. 39 pkt 3 ustawy o zużytym sprzęcie w ten sposób, że wycofała ze sprzedaży produkt, co do którego stwierdzono nieprawidłowości i zrobiła to dobrowolnie 31 stycznia 2023 r., czyli przed zakończeniem kontroli,
- art. 189f § 1 pkt 1 Kpa z art. 81a § 1 Kpa przez wymierzenie stronie kary pieniężnej, pomimo że nie jest możliwy do ustalenia okres trwania naruszeń art. 37 ust. 1 i ust. 4 ustawy o zużytym sprzęcie, wobec czego organ pierwszej instancji powinien rozstrzygnąć te wątpliwości na korzyść strony i uznać, że waga naruszeń jest znikoma,
- art. 189f § 2 Kpa przez nieodstąpienie od nałożenia kary pieniężnej na stronę, mimo że w aktach sprawy organ pierwszej instancji dysponował:
 - dowodami potwierdzającymi usunięcie naruszenia art. 37 ust. 4 ustawy o zużytym sprzęcie, którymi są protokół kontroli DT.8361.9.2023 z dnia 31 stycznia 2023 r., w którym stwierdzono, że przed zakończeniem kontroli strona dobrowolnie umieściła w widocznym miejscu wszystkie wymagane informacje z art. 37 ust. 1-3 ustawy o zużytym sprzęcie oraz pismo strony z dnia

- 18 maja 2023 r. wraz z załącznikiem - informacją o zużytych sprzęcie, która została wywieszona w każdym punkcie sprzedaży prowadzonym przez stronę,
- dowodem potwierdzającym usunięcie naruszenia art. 39 pkt 3 ustawy o zużytych sprzęcie, którym jest protokół kontroli DT.8361.9.2023 z dnia 31 stycznia 2023 r., w którym stwierdzono, że strona dobrowolnie i niezwłocznie w dniu kontroli wycofała ze sprzedaży produkt, co do którego organ pierwszej instancji stwierdził naruszenie,

a przez dobrowolne usunięcie naruszeń strona zrealizowała cele, którym służy kara pieniężna.

- art. 189f § 2 Kpa w związku z art. 77 § 1 Kpa przez niewydanie postanowienia wyznaczającego stronie termin na przedstawienie dowodów potwierdzających fakt, że strona zapewnia konsumentom możliwość nieodpłatnego oddania zużytego sprzętu tego samego rodzaju i pełniącego te same funkcje, co sprzęt zakupiony, przez co nie zebrano w sposób wyczerpujący wszystkich dowodów możliwych w tej sprawie, a uzasadniających odstąpienie od wymierzenia kary pieniężnej wobec strony w zakresie stwierdzonego w decyzji naruszenia art. 37 ust. 1 ustawy o zużytych sprzęcie.

W ocenie Prezesa UOKiK również te zarzuty nie zasługują na uwzględnienie. Wskazać należy, że Podkarpacki WIIH prawidłowo, rozważył możliwość zastosowania art. 189 f § 1 pkt 1 Kpa czemu dał wyraz w treści decyzji. Organ drugiej instancji również nie widzi podstaw do odstąpienia od wymierzenia kary na podstawie ww. przepisu.

Zgodnie z art. 189f § 1 pkt 1 Kpa organ administracji publicznej, w drodze decyzji, odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała naruszania prawa.

Bezspornym w przedmiotowej sprawie jest, iż przedsiębiorca jeszcze podczas kontroli uwidocznił w swoim sklepie brakującą informację, o której mowa w art. 37 ust. 4 ustawy o zużytych sprzęcie oraz wycofał ze sprzedaży produkt, co do którego stwierdzono naruszenie art. 39 pkt 3 ww. ustawy.

Jednakże odstąpienie od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej na podstawie art. 189f § 1 pkt 1 Kpa możliwe jest po łącznym spełnieniu dwóch warunków tj. waga naruszenia prawa jest znikoma i strona zaprzestała naruszania prawa. Powyższe stanowisko znajduje potwierdzenie w orzecznictwie sądów administracyjnych. Jak wskazał Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gdańsku w wyroku z dnia 2 grudnia 2021 r. sygn. akt. III SA/Gd 160/21: „Jednocześnie należy też zwrócić uwagę, że aby można było odstąpić w trybie art. 189f Kpa od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestać na pouczeniu, waga naruszenia prawa musi być znikoma, a strona musiałaby zaprzestać naruszenia prawa, zaś obie te przesłanki muszą zostać spełnione łącznie.”

Wbrew twierdzeniom strony zawartym w odwołaniu w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji organ pierwszej instancji wskazał przesłanki, którymi kierował się oceniając wagę naruszenia prawa. Należy podkreślić, że organ drugiej instancji zgadza się z Podkarpackim WIIH, że nie można uznać w przedmiotowej sprawie, że waga naruszenia była znikoma.

Prezes UOKiK podkreśla przede wszystkim, że istotne dla sprawy są ustalenia poczynione w toku kontroli, tj. fakt, że wbrew wymogom ustawy o zużytych sprzęcie przedsiębiorca:

- nie odebrał nieodpłatnie zużytego sprzętu w punkcie sprzedaży (przy zakupie sprzętu tego samego rodzaju co oddawany),

- nie umieścić w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji dotyczących nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych,
- udostępnić na rynku sprzęt bez wymaganych informacji określonych w art. 13 ust. 1 ustawy o zużyтым sprzęcie informacji, tj. informacji o zakazie umieszczania zużytego sprzętu łącznie z innymi odpadami z równoczesnym wyjaśnieniem znaczenia symbolu „przekreślonego kontenera”, informacji o potencjalnych skutkach dla środowiska i zdrowia ludzi wynikających z obecności w sprzęcie niebezpiecznych substancji, mieszanin oraz części składowych.

Powyższe znajduje jednoznaczne potwierdzenie w materiale dowodowym - podpisanym przez stronę bez uwag w protokole kontroli DT.8361.9.2023 z 3 lutego 2023 r.

Dodatkowo Prezes UOKiK wskazuje, że obowiązkiem przedsiębiorcy, który udostępnia na rynku sprzęt elektryczny, jako profesjonalnego uczestnika obrotu, jest znajomość przepisów dotyczących jego działalności i ich respektowanie. Przepisy ustawy o zużyтым sprzęcie wskazują wprost, jakie obowiązki zostają nałożone na dystrybutora w zakresie odbioru zużytego sprzętu od użytkownika, z jakimi informacjami dołączonymi do sprzętu dystrybutor powinien być go udostępniać na rynku oraz w jaki sposób i jakie informacje dystrybutor sprzętu powinien umieścić w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży, co w niniejszej sprawie nie zostało zrealizowane. Podkreślić należy, że celem ustawodawcy przy tworzeniu przepisów powoływanej ustawy o zużyтым sprzęcie, było ułatwienie użytkownikom pozbycia się zużytego sprzętu jako odpadów, a więc umożliwienie im dostępu do informacji, jak i gdzie te odpady mogą pozostawiać, w tym również umożliwienie pozostawienia zużytego sprzętu u dystrybutora podczas zakupu nowego. Stwarza to możliwość jak największego odzysku i recyklingu zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego, a co za tym idzie ochrony środowiska naturalnego i zdrowia ludzi, z uwagi na obecność substancji niebezpiecznych w sprzęcie elektrycznym i elektronicznym. Niewątpliwie uzyskanie przez kupujących i użytkowników tego sprzętu powyższej wiedzy, jak również ułatwienie im oddania zużytego sprzętu, przyczynia się do zwiększenia dbałości o stan środowiska naturalnego, poprzez ograniczanie pozostawienia zużytego, niepotrzebnego już sprzętu w miejscach do tego nieprzeznaczonych.

Strona nie dopełniła obowiązku informacyjnego nałożonego na nią w ustawie o zużyтым sprzęcie, udostępniła na rynku produkt bez wymaganych informacji oraz odmówiła nieodpłatnego odebrania zużytego sprzętu w punkcie sprzedaży tym samym nie można uznać, że waga naruszenia prawa w tym przypadku była znikoma, tym bardziej, że realizacja określonych prawem obowiązków uwidocznienia informacji, sprawdzenia oznakowania produktu oraz odbioru zużytego sprzętu przy zakupie nowego były zależne wyłącznie od strony.

O mało znaczącej wadze naruszenia w przypadku przepisów ustawy o zużyтым sprzęcie można mówić w przypadku, gdyby jedyną stwierdzoną nieprawidłowością było przedstawienie wymaganych prawem informacji w sposób niepełny, niekompletny. Natomiast, z całą pewnością należy stwierdzić, że nie dotyczy to sytuacji naruszenia trzech obowiązków nałożonych na dystrybutora ustawą o zużyтым sprzęcie.

Z materiału dowodowego wynika jednoznacznie, że strona odmówiła odebrania nieodpłatnie zużytego sprzętu w punkcie sprzedaży, nie zamieściła informacji określonej w art. 37 ust. 2 ustawy o zużyтым sprzęcie oraz udostępniała sprzęt bez wymaganych informacji określonych w art. 13 ust. 1 ww. ustawy. W konsekwencji powyższego, użytkownicy zostali pozbawieni dostępu do istotnych dla nich informacji oraz możliwości pozbycia się w bezpieczny dla środowiska sposób zużytego sprzętu. Brak informacji o sposobie postępowania ze zużyтым

sprzętem czy uniemożliwienie oddania zużytego sprzętu prowadzi do mieszania zużytego sprzętu z innymi odpadami, co może mieć negatywny skutek dla środowiska naturalnego oraz zdrowia ludzi. W opinii organu drugiej instancji w niniejszej sprawie nie można mówić o znikomej wadze naruszenia prawa, ponieważ przedsiębiorca nie zrealizował nałożonych na niego trzech obowiązków wynikających z art. 37 ust. 1, art. 37 ust. 4 oraz 39 pkt 3 ustawy o zużyтым sprzęcie. Przedsiębiorca prowadzący działalność gospodarczą polegającą na sprzedaży sprzętu elektrycznego i elektronicznego powinien zapoznać się ze wszystkimi przepisami, regulującymi tego typu działalność i się do nich stosować. Spełnienie obowiązków, o których mowa w ustawie o zużyтым sprzęcie, było zależne jedynie od strony, i zdaniem organu drugiej instancji, nie wymagało od przedsiębiorcy zbyt dużego wkładu pracy czy zaangażowania.

Prezes UOKiK wskazuje również, że na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie można zgodzić się z twierdzeniem strony, że zapewnia ona konsumentom możliwość nieodpłatnego oddania zużytego sprzętu tego samego rodzaju i pełniącego te same funkcje co sprzęt zakupiony. Jak bowiem wynika z protokołu kontroli DT.8361.9.2023 inspektorom Inspekcji Handlowej podczas zakupu kontrolnego odmówiono przyjęcia świetlówki.

Odnosząc się do argumentów podniesionych przez stronę w uzasadnieniu odwołania Prezes UOKiK podkreśla raz jeszcze, że wydając decyzję z 6 czerwca 2023 r. (DT.8361.9.2023) Podkarpacki WIH nie kwestionował podjęcia przez przedsiębiorcę działań naprawczych. Jednak pomimo spełnienia przez stronę jednej z dwóch przesłanek nie można zastosować art. 189f § 1 pkt 1 Kpa, gdyż wskazane w tym przepisie dwie przesłanki muszą wystąpić łącznie, a jak wskazano powyżej wagi naruszenia nie można uznać za znikomą.

Art. 189f § 1 pkt 1 Kpa nie definiuje pojęcia znikomej wagi naruszenia prawa. Przesłanki wymiaru kary za naruszenie przepisów art. 37 ust. 1 i 4 oraz art. 39 pkt 3 ustawy o zużyтым sprzęcie określone zostały w art. 93 ust. 3 ww. ustawy. Przy ustalaniu wysokości administracyjnej kary pieniężnej zgodnie z tym przepisem uwzględnia się stopień szkodliwości naruszenia, rodzaj, zakres i okres trwania naruszenia oraz dotychczasową działalność podmiotu. Wśród tych wytycznych brak jest rozmiaru szkody, umyślności strony, jej winy czy celowości działania, co podnosi strona.

Podkarpacki WIH prawidłowo uwzględnił i przeanalizował wszystkie przesłanki wskazane w art. 93 ust. 3 ustawy o zużyтым sprzęcie. Odpowiedzialność wynikająca z art. 91 pkt 22, pkt 25 i pkt 26 lit. d) ww. ustawy ma charakter obiektywny i powstaje z chwilą popełnienia naruszenia. Obiektywny charakter odpowiedzialności administracyjnej opiera się na zasadzie ryzyka (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 8 października 2010 r., sygn. II OSK 1079/12). Oznacza to, że przesłanką tej odpowiedzialności jest stwierdzenie nieprzestrzegania przez określony podmiot nałożonych prawem obowiązków. Wobec powyższego, organ po stwierdzeniu faktu naruszenia obowiązku, o którym mowa w art. 37 lub 39 ustawy, zobligowany jest do wszczęcia postępowania administracyjnego w sprawie nałożenia kary pieniężnej, która jest karą administracyjną.

Odpowiedzialność administracyjna nie opiera się natomiast na zasadzie winy. Dlatego też bez znaczenia pozostaje wina oraz umyślności czy celowości działania przedsiębiorcy. Bez znaczenia, w świetle art. 93 ust. 4 ustawy pozostaje także rozmiar szkody.

Odnosząc się do zarzutu strony, iż nałożenie kary nie może być prostą i automatyczną konsekwencją stwierdzenia, że doszło do naruszenia prawa, Prezes UOKiK zauważa, że mające zastosowanie w przedmiotowej sprawie wszystkie przesłanki określone w dziale IVa Kpa zostały przeanalizowane w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji. Dotyczy to w szczególności

art. 189f Kpa. Należy zwrócić uwagę, że w przeciwnym razie strona nie mogłaby polemizować w odwołaniu ze stanowiskiem organu pierwszej instancji, a poprzestałaby na stwierdzeniu, że organ wydający decyzję przesłanek tych nie rozważył.

Jak wskazał Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z dnia 15 stycznia 2020 r. sygn. akt VI SA/Wa 1989/19: „Jak wynika z akt niniejszej sprawy, skarżący nie zamieścił w punkcie sprzedaży informacji o której mowa a art. 37 ust. 1-3 omawianej ustawy. Organy obu instancji w sposób wyraźny i jednoznaczny wskazały podstawę prawną wydanych decyzji. WIIH prawidłowo, zgodnie z art. 91 pkt 25 oraz art. 93 ust. 2 ustawy o zużytym sprzęcie wymierzył przedsiębiorcy administracyjną karę pieniężną. Przepisy powyższe w sposób niewymagający dodatkowych założeń i wykładni, nakazują właściwym organom wymierzyć Jedną karę podmiotowi, który nie wykonywał obowiązków określonych ww. przepisami, choćby nastąpiła niezwłoczna próba usunięcia nieprawidłowości. Wykazanie, że podmiot nie wykonał powyższego obowiązku powoduje konieczność wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej. Artykuł 91 tej ustawy stanowi bowiem, że "administracyjnej karze pieniężnej podlega ten kto". Nie wskazuje tu więc na możliwość ukarania podmiotu, który nie dopełnił określonych obowiązków, ale stanowi obligatoryjny nakaz jej nałożenia.”.

Prezes UOKiK nie zgadza się również z zarzutem strony, że Podkarpacki WIIH naruszył zasadę określoną w art. 81a § 1 Kpa, gdyż nie jest możliwy do ustalenia okres trwania naruszenia art. 37 ust. 1 i ust. 4 ustawy o zużytym sprzęcie, wobec czego organ pierwszej instancji powinien rozstrzygnąć te wątpliwości na korzyść strony i uznać, że waga naruszeń jest znikoma.

Art. 81a § 1 Kpa, zawiera zasadę rozstrzygania wątpliwości faktycznych na korzyść strony. Zgodnie z nim jeżeli przedmiotem postępowania administracyjnego jest nałożenie na stronę obowiązku bądź ograniczenie lub odebranie stronie uprawnienia, a w tym zakresie pozostają niedające się usunąć wątpliwości co do stanu faktycznego, wątpliwości te są rozstrzygane na korzyść strony. Zgodnie z Wyrokiem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gorzowie Wlkp. z dnia 8 września 2022 r. II SA/Go 297/22 „Celem art. 81a § 1 KPA jest przeciwdziałanie przyjmowaniu przez organ wersji niekorzystnej dla strony w sytuacji, w której w sprawie są co najmniej dwie zasadniczo sprzeczne, ale równie prawdopodobne w realiach danej sprawy, możliwe wersje stanu faktycznego. Zastosowanie art. 81a § 1 KPA (tj. zasady uwzględnienia wątpliwości na korzyść strony skarżącej) jest dopuszczalne w sytuacji, w której po zebraniu wszelkiego dostępnego materiału dowodowego stan faktyczny sprawy będzie niejednoznaczny i budzący wątpliwości. Przesłanka niedających się usunąć wątpliwości występuje zatem, gdy nie ma dowodów i nie ma możliwości ich uzyskania. Zasada ta bowiem oznacza, że wątpliwości faktyczne rozstrzygnąć należy na korzyść strony tylko wtedy, gdy przez reguły oceny dowodów wskazane w art. 80 - 81 KPA organ nie jest w stanie ustalić jednoznacznie stanu faktycznego. Wchodzą bowiem w grę dwie (lub więcej) równie prawdopodobne wersje zdarzeń. W takim przypadku organ jest zobligowany wybrać taką, która jest najbardziej korzystna dla strony.”

Prezes UOKiK wskazuje, że Podkarpacki WIIH analizując materiał dowodowy zgromadzony w sprawie prawidłowo, stwierdził naruszenie przez stronę obowiązków wynikających z art. 37 ust. 1 i ust. 4 ustawy o zużytym sprzęcie Wydając zaskarżoną decyzję organ pierwszej instancji oparł się na zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, a w szczególności protokole kontroli, do którego strona uwag nie wniosła. Na podstawie powyższego materiału dowodowego organ uznał za udowodnione, iż naruszenie miało miejsce w pierwszym dniu kontroli. Z uwagi na powyższe w zaskarżonej decyzji Podkarpacki WIIH stwierdził, że nie jest

możliwy do ustalenia okres trwania naruszenia przepisów określonych w art. 37 ust. 1 i 4 ustawy o zużyтым sprzęcie.

Nie została również spełniona przesłanka zawarta w pkt 2 art. 189f § 1 Kpa, ponieważ nie była wydana przez inny uprawniony organ administracji publicznej prawomocna decyzja nakładająca na strony za to samo zachowanie administracyjną karę pieniężną, jak również strona nie została prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe, a kara ta spełniałaby cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

Ponadto w ocenie Prezesa UOKiK zastosowanie art. 189f § 2 Kpa nie jest możliwe w niniejszym przypadku. Zdaniem organu literalna wykładnia ww. przepisu jednoznacznie wskazuje, iż warunkiem zastosowania odstąpienia od wymierzenia kary jest usunięcie naruszenia prawa, przy czym termin ten należy interpretować ściśle, a więc bez rozszerzenia jego znaczenia na przypadki „zaprzestania naruszania prawa”, tych bowiem dotyczy regulacja art. 189f § 1 Kpa (por. Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz. Red. prof. dr hab. Marek Wierzbowski, red. prof. dr hab. Aleksandra Wiktorowska. Rok 2021: „Z uwagi na odmienne brzmienie tych sformułowań na gruncie komentowanego artykułu, należy uznać, że "usunięcie naruszenia prawa" nie jest tożsame z "zaprzestaniem naruszenia". Tym samym, aby usunąć naruszenie prawa nie wystarczy przerwać naruszanie przepisów prawa, lecz należy usunąć skutki naruszenia (z oczywistych przyczyn nie jest możliwe wyeliminowanie samego naruszenia, a więc zdarzenia z przeszłości, które już zaistniało”). Niemożność takiego działania oznacza więc, że w przedmiotowej sprawie Skarżący nie ma możliwości usunięcia skutków naruszenia prawa (por. uzasadnienie wyroku WSA w Warszawie z dnia 25.07.2019 r. Sygn. akt VI SA/Wa 991/19: „Warunkiem odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej jest także przywrócenie stanu zgodnego z prawem, naruszonego przez zachowanie stanowiące podstawę odpowiedzialności administracyjnej. Jak słusznie podkreślił organ usunięcie naruszenia prawa nie jest tożsame z zaprzestaniem naruszania. Aby usunąć naruszenie prawa nie wystarczy przerwać naruszania przepisów prawa, lecz należy usunąć skutki naruszenia.”. W przedmiotowej sprawie Prezes UOKiK nie widzi możliwości usunięcia skutków naruszenia, gdyż niewidocznienie przez stronę wymaganych informacji, czy udostępnianie sprzętu bez dołączonych wymaganych informacji uniemożliwiło użytkownikom kupowanego sprzętu zapoznanie się z nimi. A nie jest możliwe usunięcie braku stosownej wiedzy u użytkowników w przeszłości.

Prezes UOKiK zwraca ponadto uwagę, że organ administracji publicznej może fakultatywnie (wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 3 lipca 2020 r. sygn. VI SA/Wa 1026/20) odstąpić od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej, gdy biorąc pod uwagę całokształt zaistniałych na gruncie danej sprawy okoliczności uzna, że cel, dla którego kara miałyby być nałożona, został spełniony.

Zgodnie z art. 22 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/19/UE z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego (WEEE) (Dz.U.UE L z dnia 24 lipca 2012 r.) państwa członkowskie ustanawiają zasady dotyczące sankcji mających zastosowanie w przypadku naruszeń przepisów krajowych przyjętych na mocy niniejszej dyrektywy i podejmują wszystkie środki niezbędne do zapewnienia ich zastosowania. Przewidziane sankcje muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające. Wymierzona w przedmiotowej sprawie kara 10.000 zł te kryteria spełnia.

W przedmiotowej sprawie Prezes UOKiK przychylił się do stanowiska Podkarpackiego WIIH, że odstąpienie od nałożenia kary na podstawie art. 189f § 2 Kpa byłoby pozbawione podstawy faktycznej, jak i niecelowe. Kara bowiem musi spełniać prewencyjną oraz dyscyplinującą-

represyjną. Powinna być ona ostrzeżeniem dla przedsiębiorcy, tak by nie dopuścił się on do powstania nieprawidłowości w przyszłości. Kwestia odpowiedzialności obiektywnej i funkcji kary administracyjnej omówiona została w wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z dnia 13 maja 2014 r. sygn. III SA/Po 1343/13 (LEX nr 1474529), w którym Sąd ten stwierdził: „Należy wskazać, że rozważane sankcje administracyjne mają przede wszystkim znaczenie prewencyjne. Istotą kary administracyjnej jest przymuszenie do respektowania nakazów i zakazów. Proces wymierzania kar pieniężnych należy zatem postrzegać w kontekście stosowania instrumentów władztwa administracyjnego. Kara administracyjna nie jest konsekwencją dopuszczenia się czynu zabronionego, lecz skutkiem zaistnienia stanu niezgodnego z prawem, co sprawia, że ocena stosunku sprawcy do czynu nie mieści się w reżimie odpowiedzialności obiektywnej. Jej istotę stanowi natomiast wymuszenie na przedsiębiorcy przestrzeganie przepisów prawa. Jest więc zapowiedzią negatywnych konsekwencji, jakie nastąpią w przypadku naruszenia obowiązków wynikających z dyrektyw administracyjnych. W tej perspektywie stanowi przejaw interwencjonizmu państwowego w sferę, która została uznana przez ustawodawcę za szczególnie istotną i ma zagwarantować należyte prowadzenie działalności gospodarczej (por. wyrok NSA z dnia 17 listopada 2010 r., II GSK 976/09, por. również wyrok Trybunał Konstytucyjnego z dnia 31 marca 2008 r., SK 75/06, OTK-A 2008, Nr 2, poz. 30).”

Działając na podstawie art. 189f § 2 i 3 Kpa organ administracyjny działa w ramach uznania administracyjnego. Na podstawie powyższych przepisów może odstąpić od nałożenia stronie administracyjnej kary pieniężnej. Taka możliwość jest jednak wyjątkiem od ogólnej zasady, że każde naruszenie musi być ukarane zgodnie z zasadą legalizmu. Tylko zatem wyjątkowe okoliczności, które w niniejszej sprawie nie wystąpiły, mogą spowodować, że organ będzie mógł skorzystać z ww. regulacji. Należy raz jeszcze podkreślić, że celem kar jest nie tylko przywrócenie stanu zgodnego z prawem, ale także zapewnienie aby w przyszłości strona nie popełniła naruszenia ponownie.

Strony zarzuciła ponadto Podkarpackiemu WIIH naruszenia art. 189f § 2 Kpa w związku z art. 77 § 1 Kpa przez niewydanie postanowienia wyznaczającego stronie termin na przedstawienie dowodów potwierdzających fakt, że zapewnia ona konsumentom możliwość nieodpłatnego oddania zużytego sprzętu przez co nie zebrano w sposób wyczerpujący wszystkich dowodów możliwych w sprawie, a uzasadniając odstąpienie od wymierzenia kary pieniężnej w zakresie naruszenia art. 37 ust. 1 ustawy o zużyтым sprzęcie. Odnosząc się do powyższego zarzutu Prezes UOKiK wskazuje, że zgodnie z art. 77 § 1 Kpa organ administracji publicznej jest obowiązany w sposób wyczerpujący zebrać i rozpatrzyć cały materiał dowodowy. Na stronę nałożono administracyjną karę pieniężną na podstawie art. 91 pkt 22 ustawy o zużyтым sprzęcie w związku ze stwierdzonym w toku kontroli naruszeniem obowiązku z art. 37 ust. 1 ww. ustawy, tj. odmową odebrania w pierwszym dniu kontroli zużytego sprzętu elektrycznego tego samego rodzaju co i pełniącego te same funkcje co sprzęt sprzedawany (światłówki), a nie abstrakcyjnego umożliwiania oddania zużytego sprzętu, o którym mowa w odwołaniu. Organ pierwszej instancji, z czym zgadza się Prezes UOKiK, uznał, że brak jest podstaw do zastosowania art. 189f § 2 Kpa, tym samym nie było podstaw do wydania postanowienia, o którym mowa w odwołaniu strony. Jak wskazał Wojewódzki Sąd Administracyjny w Krakowie w wyroku z dnia 29 marca 2023 r. sygn. II SA/Kr 50/23: „Zaznaczyć trzeba, że realizując zasadę prawdy obiektywnej, na podstawie art. 7 i 77 § 1 Kpa, organ jest zobowiązany do wyczerpującego zebrania i rozpatrzenia całego materiału dowodowego. Podkreślić jednak trzeba, że postępowanie dowodowe nie jest

celem samym w sobie, a przyjęta w postępowaniu administracyjnym zasada zupełności materiału dowodowego nie oznacza, że należy prowadzić postępowanie dowodowe nawet wówczas, gdy całokształt okoliczności ujawnionych w sprawie wystarcza do podjęcia rozstrzygnięcia (por. np. uzasadnienie do wyroku NSA z dnia 25 września 2020 r., sygn. IIGSK 795/18)”. W przedmiotowej sprawie jak wskazano obszernie powyżej zarówno organ pierwszej jak i drugiej instancji uznał, że odstąpienie od nałożenia kary na podstawie art. 189f § 2 Kpa byłoby pozbawione podstawy faktycznej, jak i niecelowe, gdyż trudno zrealizować wymóg odbioru zużytego sprzętu w przypadku osób, którym wcześniej tego prawa odmówiono. Skoro organ uznał, że brak było zastosowania tego przepisu, logicznym następstwem tego był brak wydania przedmiotowego postanowienia. Jednocześnie Prezes UOKiK ponownie podkreśla, że decyzja o nałożeniu kary za naruszenie art. 37 ust. 1 ustawy o zużytym sprzęcie dotyczyła konkretnej sytuacji związanej z zakupem kontrolnym, a nie przyjmowania zużytego sprzętu w ogóle i uniemożliwiania stale konsumentom skorzystania z uprawnienia do oddania zużytego sprzętu. Wbrew twierdzeniu strony Podkarpacki WIH nie uogólnił tego stwierdzenia na wszystkie transakcje z udziałem konsumentów. Należy także zwrócić uwagę, iż nawet jedno takie zdarzenie niesie za sobą zagrożenie dla środowiska i zdrowia ludzi.

W odwołaniu strona zarzuciła ponadto naruszenie art. 107 § 3 Kpa przez niewskazanie w ramach uzasadnienia faktycznego decyzji:

- motywów odstąpienia od wyznaczenia stronie terminu do przedstawienia dowodów potwierdzających usunięcie naruszeń stwierdzonych w decyzji (art. 189f § 2 Kpa),
- przyczyn niezastosowania fakultatywnego odstąpienia od wymierzenia kary poprzezstanie jedynie na ogólnych stwierdzeniach o tym, jakie funkcje pełni kara pieniężna (art. 189f § 2 Kpa),
- konkretnych okoliczności, które organ indywidualnie rozpatrzył w tej sprawie i na podstawie których stwierdził, że naruszenia popełnione przez stronę nie są znikome, poprzezstając jedynie na ogólnym stwierdzeniu naruszeń natury informacyjnej oraz pozbawieniu konsumentów informacji ważnych pod kątem ochrony środowiska i zdrowia ludzi (art. 189f § 1 Kpa).

Odnosząc się do powyższych zarzutów Prezes UOKiK stwierdza, że nie znajdują one potwierdzenia w odniesieniu do decyzji z dnia 6 czerwca 2023 r., co zostało szczegółowo omówione już wcześniej. Prezes UOKiK zauważa ponadto, że art. 107 § 3 Kpa stanowi, że uzasadnienie faktyczne decyzji powinno w szczególności zawierać wskazanie faktów, które organ uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł, oraz przyczyn, z powodu których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej, zaś uzasadnienie prawne - wyjaśnienie podstawy prawnej decyzji, z przytoczeniem przepisów prawa.

W przedmiotowej sprawie Podkarpacki WIH uznał, z czym zgadza się organ drugiej instancji, za udowodnione, że przedsiębiorca:

- w dniu 31 stycznia 2023 r. przy zakupie sprzętu elektrycznego, dwóch sztuk świetlówek, odmówił odbioru zużytego sprzętu elektrycznego, to jest świetlówek, czym naruszył art. 37 ust. 1 ustawy o zużytym sprzęcie;
- w dniu 31 stycznia 2023 r. nie umieścił w widocznym miejscu wskazanej w art. 37 ust. 2 ustawy o zużytym sprzęcie informacji w zakresie nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w miejscu dostawy tego sprzętu, o ile ten sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt dostarczony przez kontrolowanego, czym naruszył art. 37 ust. 4 ww. ustawy;

- w okresie 3 października 2022 r. do dnia 31 stycznia 2023 r. udostępnił na rynku 1 rodzaj sprzętu bez dołączonych do niego informacji o których mowa w art. 13 ust. 1 ww. ustawy, tj. bez informacji mówiących o: zakazie umieszczania zużytego sprzętu łącznie z innymi odpadami, wraz z wyjaśnieniem znaczenia oznakowania, o którym mowa w art. 14 ust. 1 ww. ustawy oraz potencjalnych skutkach dla środowiska i zdrowia ludzi wynikających z obecności w sprzęcie niebezpiecznych substancji, mieszanin oraz części składowych.

Powyższe fakty zostały udowodnione na podstawie spójnego materiału dowodowego, to jest protokole kontroli sygn. DT.8361.9.2023 z dnia 31 stycznia 2023 r. z załącznikami, do treści którego strona nie wniosła uwag, wystąpieniu pokontrolnym oraz odpowiedzi kontrolowanego na wystąpienie pokontrolne z dnia 18 maja 2023 r.

Jednocześnie w przedmiotowej sprawie organ pierwszej instancji nie odmówił wiarygodności i mocy dowodowej innym dowodom, dlatego też brak było podstaw do omawiania przyczyn takiej odmowy.

Tym samym zarzut naruszenia art. art. 107 § 3 Kpa należy uznać za bezpodstawny.

Jako ostatni zarzut w złożonym odwołaniu strona wskazała naruszenie art. 91 pkt 22 ustawy o zużytym sprzęcie przez wymierzenie stronie kary pieniężnej, pomimo że strona zapewnia konsumentom możliwość nieodpłatnego oddania zużytego sprzętu tego samego rodzaju i pełniącego te same funkcje, co sprzęt zakupiony.

Odnosząc się do powyższego Prezes UOKiK wskazuje, że zgodnie z art. 91 pkt 22 ustawy o zużytym sprzęcie, administracyjnej karze pieniężnej podlega ten, kto wbrew przepisowi art. 37 ust. 1 ww. ustawy nie odbiera nieodpłatnie zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w punkcie sprzedaży.

W przedmiotowej sprawie, co już wielokrotnie zostało podkreślone, stronie została wymierzona administracyjna kara pieniężna m.in. w związku z nieodebraniem zużytego sprzętu podczas zakupu kontrolnego, który miał miejsce w dniu 31 stycznia 2023 r. Powyższy fakt udowodniony został na podstawie treści protokołu kontroli DT.8361.9.2023, który jest dokumentem urzędowym. Należy zwrócić uwagę, iż pouczony o przysługującym mu na podstawie art. 20 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej prawie do zgłoszenia uwag, kontrolowany z uprawnienia tego nie skorzystał.

Zgodnie z art. 76 § 1 Kpa dokumenty urzędowe sporządzone w przepisanej formie przez powołane do tego organy państwowe w ich zakresie działania stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo stwierdzone. Jak stwierdził Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z dnia 27 lutego 2020 r. sygn. VI SA/Wa 2107/19: „Protokół kontroli jako dokument urzędowy korzysta z wiarygodności zawartych w nim ustaleń. Dokument urzędowy stanowi podstawowy element materiału dowodowego w postępowaniu administracyjnym. Dokumenty urzędowe korzystają ze szczególnej mocy dowodowej, ponieważ stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo stwierdzone. Z dokumentem urzędowym związane jest domniemanie prawdziwości jego treści. (...) Istota protokołu z kontroli wyraża się w tym, że dokument ten odzwierciedla i potwierdza istniejący w momencie kontroli stan faktyczny. ”

Należy podkreślić po raz kolejny, że strona nie została w przedmiotowej sprawie ukarana za brak zapewnienia bliżej nieokreślonym konsumentom możliwości nieodpłatnego oddania zużytego sprzętu tego samego rodzaju i pełniącego te same funkcje, co sprzęt zakupiony. Została na nią nałożona kara za brak odbioru zużytego sprzętu elektrycznego w konkretnym przypadku, to jest podczas zakupu kontrolnego.

Mając powyższe na uwadze, zarzut strony dotyczący naruszenia art. 91 pkt 22 ustawy uznać należy za bezpodstawny.

Podsumowując Prezes UOKiK stwierdza, że Podkarpacki WIIH, miał podstawy do nałożenia administracyjnej kary pieniężnej na podstawie art. 91 pkt. 22, 25 i 26 lit. d) ustawy o zużytym sprzęcie. Organ pierwszej instancji właściwie wziął pod uwagę wszystkie okoliczności sprawy, jak również uwzględnił kryteria wymiaru kary zawarte w art. 93 ust. 3 ww. ustawy, dokonał również właściwej analizy przesłanek zawartych w art. 189f Kpa oraz okoliczności wskazanych w art. 93 ust. 4 ustawy o zużytym sprzęcie, wymierzając karę w dolnej granicy przedziału wskazanego w art. 92 pkt 5 i 6 ww. ustawy, tj. 10 000 zł.

Należy również uznać, że organ pierwszej instancji właściwie zastosował również zasadę określoną w art. 93 ust. 5 ww. ustawy, orzekając jedną karę za wszystkie stwierdzone nieprawidłowości. Organ dodatkowo podkreśla, że wymierzona została najniższa kara w z możliwej do nałożenia kary określonej w art. 92 pkt 5 (od 5 000 zł - 500 000 zł) i 6 (od 5 000 zł - 300 000 zł) tej ustawy. Kara pieniężna ustalona przez Podkarpackiego WIIH na poziomie 10 000 zł, zdaniem organu drugiej instancji została ustalona na poziomie dolnej granicy z możliwych, biorąc pod uwagę, ustalony przez ustawodawcę szeroki przedział wysokości kary oraz, że przedsiębiorca nie wypełnił obowiązków wynikających z trzech przepisów ustawy o zużytym sprzęcie, tj. art. 37 ust. 2 i ust. 4 oraz art. 39 pkt. 3 ww. ustawy.

Stosownie do art. 93 ust. 6 i 7 ustawy o zużytym sprzęcie, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiącą dochód budżetu państwa, należy uiścić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Rzeszowie w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja o nałożeniu kary stanie się ostateczna.

Mając na uwadze powyższe w ocenie organu drugiej instancji brak jest podstaw do uchylenie decyzji i umorzenie postępowania zarówno w całości jak i w części, jak również co do odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej czy przekazania sprawy do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 Kpa, organ odwoławczy wydaje decyzję, w której utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes Urzędu Ochrony i Konkurencji i Konsumentów orzekł jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie:

1. Decyzja jest ostateczna w toku instancji. W terminie 30 dni od jej doręczenia stronie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę należy wnieść za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa.
2. Od skarg wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym od strony skarżącej pobierana jest opłata, tzw. wpis stosunkowy, zależny od wysokości należności pieniężnej objętej zaskarżonym aktem i wynosi:
 - 1) do 10.000 zł - 4 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;

- 2) ponad 10.000 zł do 50.000 zł - 3 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
 - 3) ponad 50.000 zł do 100.000 zł - 2 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1.500 zł;
 - 4) ponad 100.000 zł - 1 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2.000 zł i nie więcej niż 100.000 zł.
3. W przypadku wniesienia od niniejszej decyzji skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, strona ma możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy może być przyznane stronie na wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania sądownoadministracyjnego. Wniosek ten jest wolny od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie.
4. Do należności pieniężnych w postaci kar pieniężnych nie uiszczonych w terminie stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz.U. z 2022 r. poz. 2651 z późn. zm.).

Podstawa prawna pouczenia:

Art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1, art. 230, art. 243 § 1, art. 244 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2023 r. poz. 259, ze zm.); § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2021 r. poz. 535); art. 94 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz.U. z 2022 r. poz. 1622).

z up. Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
Anna Janiszewska
Zastępca Dyrektora
Departamentu Inspekcji Handlowej
/podpisano elektronicznie/

Otrzymują:

1. [xxx]
2. Podkarpacki WIIH
3. a/a